

WANDA'S DOCHTER
WERD VERMOORD
DOOR HAAR EX-VRIEND

'Ik heb Nadines dood niet verwerkt, MAAR VERWEVEN IN ONS LEVEN'

Nadine, de twintigjarige dochter van Wanda Beemsterboer (63), ging twaalf jaar geleden nog één keer naar haar ex. Dat bezoek werd haar fataal.

Tekst: Anne Broekman. Fotografie: Mariël Kolmschot.

Nadine

Nadine was een supervrolijk kind. Ze had veel vrienden en was heel empathisch. Een grote dierenvriend ook. Toen ze als tienjarig meisje haar eigen hondje kreeg, snikte ze dat ze nog nooit zo gelukkig was geweest. Op het moment van haar dood studeerde ze communicatie met als afstudeerrichting radio en tv. Ze wilde graag bekend worden, want 'dan luisteren mensen beter naar je' en zich inzetten voor dierenwelzijn. Nadine was zeven toen ze besloot vegetariër te worden. Dat was geen bevestiging. Vanaf dat moment at ze geen hap vlees meer, terwijl ze gek was op saté. En ze doneerde een keer haar spaargeld aan het Berenbos in Ouwehands Dierenpark, waar mishandelde beren worden opgevangen. Ze fladderde door het leven, was zachtaardig en vredelievend. Maar die goedheid is haar dood geworden, dat heb ik ook letterlijk zo op haar uitvaart gezegd. Ze wilde iedereen helpen, zelfs de man die haar het leven ontnam."

Woedend om niks

"Nadine danste op hoog niveau. Streetdance was haar passie. Ze ging ook graag uit en op haar zeventiende ontmoette ze Gerold, een veertien

jaar oudere man. Ze kregen een relatie. Daar schrok ik van, vooral door het grote leeftijdsverschil. Hij was niet bepaald de ideale schoonzoon, vonden mijn man Jacques en ik. Ik werd tijdens een streetdance-toernooi aan hem voorgesteld: een kleine man, erg schuchter maar netjes. Hij gaf me een hand en meteen kreeg ik een naar gevoel.

Dat onderbuikgevoel bleef, ook toen hij steeds vaker bij ons over de vloer kwam. Hij was heel beleefd: hij schaakte met Jacques, op verjaardagen ging hij rond met de hapjes en na afloop dweilde hij de vloer. Maar misschien was dat wel het probleem. Ik vond hem té beleefd. Hij liet nooit het achterste van zijn tong zien, het was alsof hij een masker droeg.

Het eerste jaar was Nadine gelukkig met hem. Maar daarna kwamen de eerste barstjes. Gerold was erg bezitterig: hij belde haar tientallen keren per dag om te vragen wat ze deed. En als ze samen op de bank zaten, moest hij altijd iets van Nadine aanraken, al was het maar haar pink. Op een dag zat ik naast Nadine toen Gerold haar belde. Hij schold haar uit en was woedend. De reden? Nadine had hem blijkbaar niet snel genoeg teruggebeld. Meteen daarna belde hij weer, dit keer met excuses en lieve woordjes. Ik was in shock en zei tegen haar dat dit echt niet normaal was. Dat gaf ze ook toe. Ze zei dat hij hulp nodig ►

had en dat ze twijfelde of hij wel de man van haar leven was. Verder wilde ze het er niet over hebben. Ze deelde veel met mij, behalve als het om Gerold ging. Dan klapte ze dicht of werd ze defensief. Maar ik wist dat de relatie niet lang meer zou duren. Dat stelde me gerust.”

Laatste woorden

“Na tweeënehalf jaar maakte Nadine het uit. Op 2 december 2006 lokte Gerold Nadine naar zijn huis. Hij zei dat hij nog een cadeau voor haar had en een afscheidsbrief. ‘Stuur maar op,’ zei Nadine, maar ze besloot toch bij hem langs te gaan. Ik wist daar niets van en belde haar toevallig toen ze net voor zijn deur stond. ‘Mam, ik bel je zo terug,’ zei ze tegen me. Maar ze belde niet terug. En ze was te laat. Dit was niets voor mijn punctuele dochter, dus ik was bezorgd. Ze zou toch niet bij Gerold zijn? Nadines beste vriendin kwam langs en belde haar neef, die bij Gerold in de buurt woonde. Die neef beloofde te gaan kijken en belde niet veel later terug. Hij vertelde dat Nadines auto er stond, dat er veel politie was en dat Gerolds huis was afgezet met politielint. De vriendin begon keihard te huilen en vertelde me het nieuws. Jacques belde met de politie en kreeg te horen dat er een jonge, overleden vrouw was gevonden in de woning. Aan het begin van de avond kwam de politie aan de deur om ons het nieuws officieel te vertellen. Daar weet ik weinig meer van. Door de shock ging het volledig langs me heen.”

Zee van bloemen

“De eerste jaren kon ik niet eens praten over wat er precies gebeurd is die noodlottige datum. Maar

inmiddels kan ik het goed onder woorden brengen. Gerold heeft die dag veel alcohol gedronken en coke gebruikt. In zijn hele huis verstopte hij messen. Toen Nadine binnenkwam, liep hij naar haar toe met een doos waaronder hij een mes had verstopt. 36 keer heeft hij haar gestoken. Ze had haar jas nog aan, zo snel heeft hij toegeslagen. Ze had geen schijn van kans. Een dag na haar dood zagen we Nadine in het mortuarium. Zo bleek en levenloos. Jacques werkte destijds nog als uitvaartleider en schoot meteen in de regelmodus. Samen met zijn collega’s kleepte hij haar aan – een coltrui, zodat de verwonding aan haar hals niet zichtbaar was. We namen haar mee naar huis. Vijf dagen lag ze op haar kamer opgebaard. Ons huis was een bloemenzee en we kregen zakken vol post uit het hele land. Uren zat ik naast Nadine. Ik vertelde hoeveel ik van haar hield en over ons leven samen. Soms was ik gewoon stil en keek alleen naar haar. Haar uitvaart begon met een stille tocht die eindigde bij de kerk. Zeshonderd man zaten er binnen. Er werd gedanst, gezongen, muziek gedraaid en heel mooi gesproken. Nadines korte maar bijzondere leven werd gevierd. Ze lag er vredig bij, in een baar omringd door bloemen en knuffels. Het was echt prachtig en ik was ontzettend trots op haar, hoe gek dat ook klinkt.”

Klein beetje rust

“Vlak na Nadines dood besloten haar vrienden en haar zus Jacqueline een dvd te maken met daarop een speciaal voor Nadine geschreven nummer. In de clip zie je Nadine dansen. Die dvd werd verkocht in diverse winkels. Van de opbrengst is de Nadine Foundation ontstaan, een stichting die zich geheel in de geest van Nadine inzet voor dierenwelzijn en tegen zinloos geweld. In het eerste jaar na haar dood was ik kapot. Maar het opzetten en runnen van de stichting hield me op de been. Haar dromen postuum uit laten komen geeft mij een reden om door te gaan. Alsof we haar niet helemaal dood hebben laten gaan. Met de stichting steunen we onder andere het Berenbos in Ouwehands Dierenpark en Nadines Fiere Farm: een zorgboerderijtje met onder andere ezels en schapen bij een instelling waar meiden uit een geweldsituatie worden opgevangen en begeleid. Zo kunnen we haar volstrekt zinloze dood toch omzetten in iets positiefs.

Je kind verliezen is hoe dan ook vreselijk. Maar als dat door moord gebeurt, is dat nog moeilijker

‘Ik geniet van wat ik wél heb: mijn andere dochter, de kleinkinderen, mijn man’

te verteren. Toch zijn het gemis en verdriet veel groter dan mijn woede. Ik heb Gerold uit mijn leven gebannen, ik wil hem geen podium geven. Wel hebben Jacques en ik hem vijf jaar geleden opgezocht in de gevangenis. Hij kreeg twaalf jaar cel en tbs met dwangverpleging opgelegd. Door goed gedrag is dat acht jaar cel geworden, momenteel zit hij in een tbs-kliniek. Ik wilde hem een aantal dingen zeggen, daar had ik behoefte aan. Ik was heel nerveus. Het was alsof ik in een film zat en er vanaf een afstandje naar keek. Maar ik kon zeggen wat ik wilde: of Gerold zich realiseerde dat als hij in therapie was gegaan zoals Nadine hem vroeg, hij misschien gelukkig had kunnen worden met haar. Dat ze nu samen een gezin hadden kunnen hebben. Hij huilde tien minuten lang. Daar voelde ik weinig bij. Maar dat ik me heb kunnen uiten tegenover de persoon die zo veel leed heeft veroorzaakt in ons gezin heeft me een klein beetje rust gegeven.”

Samen sterk

“Jacques geeft bijna wekelijks lezingen in gevangenissen, ik heb een boek geschreven over de dood van Nadine. Ik kreeg een mail van een meisje dat uit een gewelddadige relatie was gestapt na het lezen van mijn boek. ‘Nadine heeft mijn ogen geopend,’ schreef ze. Daár doe ik het

voor. Jacques en ik zetten ons samen volledig in voor de stichting. Veel huwelijken sneuvelen na zo’n tragedie, maar wij zijn altijd in staat geweest om goed naar elkaar te luisteren en te blijven praten. Soms knalt het gemis ineens bruuft naar binnen. Bij grote gebeurtenissen, zoals de bruiloft van Jacqueline. Tijdens de ceremonie hadden we symbolisch een stoel voor Nadine leeg gehouden. Of toen de kleinkinderen werden geboren. We missen Nadines toekomst. Zij heeft nooit tante kunnen zijn voor haar nichtjes, ze is zelf nooit moeder geworden. Dat is haar ontnomen, en dat blijft zo oneerlijk. Het besef dat Nadine er echt niet meer is, kan me plotseling overvallen. Laatst kuste het jongste dochttertje van Jacqueline een foto van Nadine. ‘Kusje voor Diene,’ zei ze. Dan schiet ik vol. Nog steeds voelt het soms niet echt. Ik heb Nadines dood niet verwerkt, maar verweven in ons leven. Ze is nog zó aanwezig in alles wat ik doe. Als je mij vroeger had verteld dat ik Nadine op deze manier zou verliezen, had ik gezegd: ‘Leg mij er maar naast.’ Maar je bent sterker dan je zelf denkt. Ik ken nabestaanden die zich schuldig voelen als ze lachen, zo wil ik niet leven. Dat zou Nadine ook niet hebben gewild. Ik ervaar nog steeds gelukkige momenten. Jacques en ik kunnen samen de slappe lach hebben, ik word blij van de natuur en geniet intens van Jacqueline en haar dochters. Oma zijn vind ik heerlijk. Ik realiseer me heel goed wat ik nog wél heb.” ■

Wanda Beemsterboer schreef het boek *Mam, ik bel je zo terug* (Poiesz Uitgevers) over de dood van haar dochter. Haar tweede boek zal eind 2019 verschijnen. Kijk op nadinefoundation.nl voor meer info.

‘Veel huwelijken sneuvelen na zo’n tragedie, maar het lukt ons goed **naar elkaar te luisteren en te blijven praten**’